

Моето искрено убеждение, тогава и сега, е, че **Елегиитѣ** на Ясеновъ напълно го приближаватъ, да не кажа приравняватъ до Ботева.

Азъ не мога да не предамъ текста на това стихотворение, както то бѣ напечатано въ **Народъ и Армия**; въ издадената после сбирка, то има добавени куплети и нѣкои малки поправки въ текста.

ЕЛЕГИИ

А. Страшимирову

1.

Усмихна се пѣстрата есенъ
Срѣдъ сълзи и краски и прахъ.
И вихъръ тревожно понесенъ
развѣя въздишки и страхъ.
Азъ чезна печално уморенъ,
люлѣятъ ме страшни тъми —
задъ моя прозорецъ отворенъ
студената вечеръ шуми.

Студената вечеръ говори,
и плаче, и странно ридай . . .
Да склопимъ измѣчени взори,
настаналъ е страшниятъ край.
Любете ме нѣжно, другари,
че моето слънце клони —
погаснаха сѣнкитѣ стари
на свѣтлитѣ минали дни.